

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ewa Lemanowicz-Pawlak
Protokolant:	Stażysta Dawid Muraszewski

przy udziale oskarżyciela z (...)w T.– M. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2017 r.

sprawy:

A. C. (1)

c. H. i K. z domu D.

ur. (...) w m. Z.

oskarżonej o to, że:

1. wbrew przepisowi art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r., Nr 51, poz. 30-7 z późn. zm.) zajmując się sprawami finansowymi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. ul. (...), NIP (...) działając jako podatnik w warunkach czynu ciągłego nie wpłacała w terminie, tj. do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek (...) w T. pobranego podatku dochodowego od osób fizycznych z tyt. Zatrudnienia pracowników za miesiące: od września do grudnia 2015 r., przez co uszczupliła podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej kwocie 10.029,00 zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 w zw. z § 1 kks i w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

2. wbrew przepisowi art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.) zajmując się sprawami finansowymi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. ul. (...), NIP (...) uporczywie nie wpłacała w terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek (...) w T. podatku od towarów i usług za od II do IV kwartału 2015 r. przez co uszczupliła podatek od towarów i usług w łącznej kwocie 84.375,60 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

3. wbrew przepisowi art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15.02.1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397 z późn. zm.) zajmując się sprawami finansowymi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. ul. (...) NIP (...), uporczywie nie wpłacała w terminie tj. do końca trzeciego miesiąca roku następnego, podatku dochodowego od osób prawnych z tytułu zeznania podatkowego (...)za 2015 r., przez co uszczupliła podatek dochodowy od osób prawnych w kwocie 14.216,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

orzeka:

I. oskarżoną **A. C. (1)** uznaje za winną zarzucanych jej w punktach II i III aktu oskarżenia czynów, stanowiących wykroczenia skarbowe z art. 57§1 kks w zw. z art. 9§3kks i za to, na podstawie art. 57§1kks i art. 50§1 kks w zw. z art. 48§1 i 4kks wymierza jej łącznie karę grzywny w wysokości 6000 (sześciu tysięcy) złotych,

II. oskarżoną **A. C. (1)** uznaje za winną zarzucanego jej w punkcie I aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 77§2kks w zw. z art. 6§2kks i art. 9§3kks i za to, na podstawie art. 77§2kks w zw. z art. 23§1 i 3 kks wymierza jej karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych,

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 810 (osiemset dziesięć) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża ją wydatkami postępowania w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 1548/16

UZASADNIENIE

A. C. (1) jest prokurentem w (...) Sp. z o.o. w T., a ponadto zajmuje stanowisko specjalisty ds. rozliczeń. W/w jest odpowiedzialna za rozliczenia spółki w zakresie należności publicznoprawnych.

/Dowód: - wyjaśnienia A. C. (1) – k. 66v /

A. C. (1) nie uiściła na rachunek (...) w T. podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia pracowników za okres od września do grudnia 2015 roku w kwocie łącznej 10.029 zł, podatku od towarów i usług za II, III i IV kwartał 2015 roku w wysokości 84.375,60 zł, a także podatku dochodowego od osób prawnych z tytułu zeznania podatkowego (...) za 2015 rok w kwocie 14.216 zł. Jednocześnie nie składała wniosków o rozłożenie należności na raty ani o umorzenie należności.

W w/w okresie obrotu spółki oscylowały w granicach 1.300.000 zł.

/Dowody: - wyjaśnienia A. C. (1) – k. 66v

- zawiadomienie o stwierdzeniu naruszenia przepisów prawa podatkowego nr (...) - (...) .4030.188.2016 z dnia 25.04.2016 r. – k. 1-2

- zawiadomienie o stwierdzeniu naruszenia przepisów prawa podatkowego nr (...) - (...) .4030.121.2016 z dnia 22.02.2016 r. – k. 9-12

- zawiadomienie o stwierdzeniu naruszenia przepisów prawa podatkowego nr (...) - (...) .4030.254.2016 z dnia 20.06.2016 r. – k. 13-14

- lista zaległości w zakresie podatku (...) na dzień 13.12.2016 r. – k. 30

- lista zaległości w zakresie podatku (...) na dzień 13.12.2016 r. – k. 31

Do dnia 1 marca 2017 roku A. C. (1) uregulowała w (...) w T. w całości zaległości w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych oraz częściowo zobowiązanie z tytułu podatku od towarów i usług.

/Dowody: - wyjaśnienia A. C. (1) – k. 20, 26, 66v

- lista zaległości z wszystkich podatków na dzień 01.03.2017 r. – k. 54

- dowód wpłaty w dniu 20.07.2016 r. – k. 55
- zestawienie rozliczenia uzyskanych kwot od 20.07.2016 do 26.07.2016 r. – k. 56
- dowód wpłaty w dniu 01.03.2017 r. za wrzesień 2015 r. – k. 57
- dowód wpłaty w dniu 01.03.2017 r. za październik 2015 r. – k. 58
- dowód wpłaty w dniu 01.03.2017 r. za listopad 2015 r. – k. 59
- dowód zapłaty podatku (...)w dniu 01.03.2017 r. za II kwartał 2016 r. – k. 60
- dowód zapłaty podatku (...) w dniu 01.03.2017 r. za II kwartał 2016 r. – k. 61

A. C. (1) ma 59 lat. Ma wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem technologii. Jest zatrudniona na umowę o pracę w (...) Sp. z o.o. w T. jako specjalista ds. rozliczeń oraz prokurent, otrzymując z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie ok. 6.500 zł miesięcznie. Jest rozwiedziona i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada majątek w postaci dwóch nieruchomości.

/Dowody: - dane osobo-poznawcze oskarżonej – k. 66-66v

- dane o karalności – k. 28/

A. C. (1) została oskarżona o to, że:

1. wbrew przepisowi art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r., Nr 51, poz. 307 z późn. zm.), zajmując się sprawami finansowymi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T., ul. (...), NIP (...), działając jako płatnik, w warunkach czynu ciągłego, nie wpłacała w terminie, tj. do dnia 20. miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek (...)w T. pobranego podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia pracowników za miesiące od września do grudnia 2015 roku, przez co uszczupliła podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej kwocie 10.029 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks w zw. z § 1 kks i w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks;

2. wbrew przepisowi art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.), zajmując się sprawami finansowymi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T., ul. (...), NIP (...), upoczywie nie wpłacała w terminie, tj. do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek (...)w T. pobranego podatku od towarów i usług za od II do IV kwartału 2015 roku, przez uszczupliła podatek od towarów i usług w łącznej kwocie 84.375,60 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks;

3. wbrew przepisowi art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 74, poz. 397 z późn. zm.), zajmując się sprawami finansowymi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T., ul. (...), NIP (...), upoczywie nie wpłacała w terminie, tj. do końca trzeciego miesiąca roku następnego, podatku dochodowego od osób prawnych z tytułu zeznania podatkowego (...) za 2015 rok, przez co uszczupliła podatek dochodowy od osób prawnych w kwocie 14.216 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Oskarżona A. C. (1) przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła, iż przyczyną zaległości podatkowych była zła kondycja finansowa spółki związana z zaleganiem kontrahentów z płatnościami. Jednocześnie podkreśliła, iż sukcesywnie spłaca zobowiązania wobec (...)w T.. Przyznała również, że nie składała wniosków o rozłożenie należności na raty ani o ich umorzenie, jak czyniła to dotychczas.

W ocenie sądu wyjaśnienia oskarżonej zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności, albowiem znajdują odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. A. C. (1) od początku nie negowała swojego sprawstwa i w sposób logiczny i spójny wyjaśniła przyczyny braku płatności zaległości w (...). Przede wszystkim fakt częściowej spłaty powstałych zobowiązań został potwierdzony zarówno przez dołączoną do akt dokumentację, jak i przez oskarżyciela publicznego.

Sąd uznał także za wiarygodne zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów w postaci zawiadomień o stwierdzeniu naruszenia przepisów prawa podatkowego, list zaległości, zestawień rozliczenia uzyskanych kwot i danych o karalności, ponieważ dokumenty te sporządzone zostały przez organy do tego upoważnione w zakresie ich działania oraz w przepisanej prawem formie, a więc korzystają ze szczególnej mocy dowodowej dokumentów urzędowych. Zawarte w nich treści nie budziły żadnych wątpliwości, a zatem Sąd nie miał podstaw, aby nie dawać im wiary. Dokumenty te nie zostały też zakwestionowane przez żadną ze stron. Nadto za wiarygodne uznane zostały dołączone do akt przez oskarżoną dowody wpłat, których prawdziwość została potwierdzona przez występującego w sprawie oskarżyciela publicznego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Przepis art. 77 § 1 i 2 kks penalizuje zachowanie płatnika lub inkasenta polegające na niewpłaceniu w terminie na rzecz właściwego organu pobranego podatku, którego kwota jest małej wartości. Zgodnie z art. 53 § 14 kks, mała wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Odpowiedzialność karnoskarbową wskazanych wyżej podmiotów spowoduje zarówno niewpłacenie podatku w całości lub części w terminie, jak i niewpłacenie go wcale. Nie ma przy tym znaczenia dla ponoszenia odpowiedzialności okres, jaki upłynął od terminu płatności pobranego podatku. Terminem płatności dla płatników jest ostatni dzień, w którym, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, powinna nastąpić wpłata należności podatkowej. Termin płatności podatku może powstać dwojako – na podstawie właściwego przepisu prawa podatkowego lub w drodze decyzji właściwego organu. W pierwszej sytuacji podatnik jest ustawowo zobligowany do obliczenia i płatności podatku – wówczas za termin płatności uważa się ostatni dzień, w którym zgodnie z przepisami prawa podatkowego powinna nastąpić wpłata.

Z kolei wykroczenie skarbowe stypizowane w art. 57 § 1 kks polega na uporczywym niewpłaceniu podatku w terminie przez podatnika. Do przypisania popełnienia tego czynu niezbędne jest więc poczynienie ustaleń w przedmiocie:

- podstawy prawnej opodatkowania i terminu płatności,
- osoby odpowiedzialnej za wpłacenie podatku,
- faktu jego nieuiszczenia w terminie,
- uporczywego charakteru tego działania.

Co do trzech pierwszych okoliczności konieczne jest ustalenie, jaki przepis prawa podatkowego obliguje określone osoby czy podmioty do wpłacania podatku i jaki określa termin, a także ustalenia kręgu osób odpowiedzialnych za wykonanie tego obowiązku.

W dalszej kolejności konieczne będzie stwierdzenie, że działanie osób odpowiedzialnych miało charakter uporczywy. W przeciwnym bowiem razie brak będzie jednego ze znamion wykroczenia z art. 57 § 1 kks. Przez „uporczywość” rozumie się zachowanie długotrwałe, powtarzalne, nacechowane złą wolą i nieustępliwością (por. wyrok SN z dnia 27 lutego 1996 r., II KRN 200/95, Orz. Prok. i Pr. 1996, nr 10 oraz postanowienie SA w Krakowie z dnia 13 grudnia 2000 r., II AKz 289/00, KZS 2000, z. 12, poz. 28).

Jak stanowi art. 9 § 3 kks, „za przestępstwa lub wykroczenia skarbowe odpowiada jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, [...] zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej,

osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną.

Zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. 2004 r., Nr 54 poz. 535 ze zm.) podatnicy oraz podmioty wymienione w art. 108 są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego, z zastrzeżeniem ust. 2-4 oraz art. 33 i 33b.

Podatnikami są, o czym stanowi art. 15 ust. 1 powyższej ustawy, osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 2, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności.

Zgodnie z art. 13. § 1 ksh za zobowiązania spółki kapitałowej w organizacji odpowiadają m.in. osoby, które działały w jej imieniu.

Jak zostało już wyżej podniesione, dokonując prawnokarnej oceny zachowania sprawcy istotne jest ustalenie, czy w dacie płatności podatku, którego nie uiszczono w terminie, zaniechanie podatnika cechowała uporczywość, a więc nie tylko zamiar niezapłacenia podatku do wskazanej przez ustawę daty, lecz i np. odsunięcie jego uregulowania na dłuższy, bliżej nieokreślony czas. Zatem sposób postąpienia podatnika po uchybieniu terminowi płatności, jest ważny dla ustalenia, czy w dniu, w jakim podatek miał być zapłacony, można mówić, że uchybienie terminowi miało cechę uporczywości, czy jedynie była to zwłoka w terminowym regulowaniu podatku. Nie ma przy tym znaczenia, czy chodzi o płatność dotyczącą podatku realizowanego jednorazowo, czy też podatku płaconego w ratach, bądź w formie zaliczek. Zachowanie podatnika mające miejsce po upływie terminu płatności podatku, może wskazywać, czy jego zamiarem w dacie upływu tego terminu było uporczywe niezapłacenie podatku. Uporczywość tę odnosić zaś należy zarówno do sytuacji, gdy podatnik lekceważył terminy płatności podatku rozliczanego zaliczkami czy ratami, jak i gdy nie płacił w terminie regulowanego jednorazowo. O jego zamiarze uporczywego niezapłacenia podatku świadczyć właśnie może długotrwałe nieregulowanie owego podatku, będącego już zaległością podatkową. Może to dotyczyć zwłaszcza np. sytuacji, gdy podatnik, mimo złożenia deklaracji podatkowej i wykazania w niej należnego do zapłaty podatku, nie podejmuje, i to w długim okresie czasu, jakichkolwiek działań w celu uregulowania owego podatku, choć termin jego płatności już minął. Tym samym na gruncie omawianego przepisu, pod pojęciem „uporczywości” rozumieć należy zarówno wielokrotność zachowań sprawcy, jak i jednorazowe jego zachowanie, jeżeli jest ono długotrwałe i mimo że ma miejsce już po terminie płatności podatku, gdyż to wskazuje, iż zamiarem sprawcy było nie tylko nieuregulowanie podatku w terminie, ale także przesunięcie go na dalszy, dłuższy moment, bez występowania o odroczenie jego płatności lub rozłożenia na raty (zob. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 28 listopada 2013, I KZP 11/13, źródło LEX).

W realiach przedmiotowej sprawy według wersji oskarżonej powodem zaległości podatkowych były jej kłopoty z uzyskaniem środków finansowych od swoich kontrahentów. Zdaniem sądu jednak kłopoty z uzyskaniem należności od innych podmiotów nie są na tyle nadzwyczajną okolicznością związaną z prowadzeniem działalności gospodarczej, która uchylałaby odpowiedzialność karną oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów.

W ocenie Sądu A. C. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wszystkich zarzucanych jej czynów. Nie ma przy tym wątpliwości, iż to właśnie oskarżona – jako osoba zajmująca w (...) Sp. z o.o. w T. stanowisko związane z rozliczeniami w zakresie należności publicznoprawnych – zobowiązana była na podstawie podanych wcześniej przepisów prawa podatkowego do uiszczenia do (...) w T. kwot podatku dochodowego od osób fizycznych, podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego od osób prawnych. Sam zaś fakt nieuiszczenia przez nią wskazanych należności również nie budzi żadnych wątpliwości. Potwierdzają go bowiem zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów. Nadto oskarżona od początku nie negowała swojego sprawstwa i przyznawała się do popełnienia wszystkich zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów.

Zdaniem sądu oskarżona prowadząc działalność gospodarczą i osiągając dochód ma obowiązek zabezpieczyć środki na zapłacenie podatku z zarobionych pieniędzy. Gdyby nie wypracowała dochodu, to nie powstałby przecież obowiązek z tytułu VAT.

Należy zaznaczyć, że w związku z uzyskiwaniem dochodów z prowadzonej działalności gospodarczej na oskarżonej spoczywał obowiązek zapłaty podatków. Sąd w tym zakresie podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 27 marca 2003 r. sygn. akt I KZP 2/03, że „nie można (...) do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł jak do rozliczeń cywilno-prawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki, podatników swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki. Uwzględnić też należy, że prawo podatkowe przewiduje, na wniosek zainteresowanego złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych, gdy ważny interes podatnika za tym przemawia (...) Tym samym podatnik, nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności”.

Ponadto podatek jako danina publiczna nie stanowi mienia, którym podatnik może swobodnie dysponować. Bez znaczenia jest tu okoliczność czy podatnik posiada środki na bieżącą produkcję lub działalność gospodarczą czy też nie, ale w żadnym wypadku nie wolno mu też działalności finansować z kwot należnych Skarbowi Państwa i żadne z tych okoliczności nie są i nie mogą być okolicznościami wyłączającymi winę czy bezprawność czynu sprawcy (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 25.10.1995 r.. I KZP 30/95. OSP 4/96 poz. 68: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14.02.2001 r.. (...)).

Jednocześnie należy podkreślić, że nie można uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie. Chodzi bowiem o brak środków na sam podatek, który reguluje się "od czegoś" (dochód, czynności itd.) w sytuacji, gdy istniały środki finansowe na tę transakcję, czy działalność, która jest podstawą opodatkowania. Zła wola podatnika polega tu na tym, że gromadzi on środki na same czynności podlegające opodatkowaniu, a nie interesuje się potrzebą ich posiadania także na podatek od tych czynności, ani nie podejmuje prób skorzystania z dopuszczalnych ulg przy czasowym braku środków, np. z rozłożenia podatku na raty czy odroczenia jego płatności. Z taką sytuacją mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie. Oskarżona nie dokonywała w ustawowych terminach wpłat na poczet należności podatkowych, pomimo to spółka równolegle kontynuowała prowadzenie działalności gospodarczej, dokonując w jej ramach kolejnych transakcji rodzących obowiązek zapłaty podatku. Skoro oskarżona posiadała określone środki i dysponując nimi wielokrotnie na przestrzeni kolejnych miesięcy decydowała się przeznaczać je na inne cele niż zapłata podatku, wiedząc że oznacza to, że nie zapłaci należnego podatku w ustawowym terminie, sąd przyjął, że miała ona obiektywną możliwość zapłacenia podatków. Fakt, że decyzję o preferowaniu innych wydatków oskarżona podejmowała kilkakrotnie, w kolejnych następujących po sobie okresach, świadczy że w pełni świadomie kredytowała prowadzoną przez siebie działalność w istocie cudzymi środkami, jakimi były dla niego kwoty należne Skarbowi Państwa (postanowienie SN z dnia 14 lutego 2001r., (...) 394/98 niepublikowane).

Nadto należy zaakcentować, iż oskarżona nie podjęła żadnych starań o rozłożenie na raty lub odroczenie terminu płatności należności objętych zarzutem. Jeżeli bowiem zachodziłaby obiektywna okoliczność nie pozwalająca jej na uregulowanie należności powinien skorzystać z tej możliwości. Nie zachowała jednak minimum staranności wymaganej w tego typu sytuacji. Innymi słowy, nawet wtedy gdy podatnik nie dysponuje nie ze swojej winy środkami pieniężnymi pozwalającymi zapłacić podatek (albo zapłacić go w pełnej wysokości) i zarazem ze wskazanych instytucji nie korzysta mając ku temu realne i obiektywne możliwości, jego zaniechanie w postaci niepłacenia podatku nosi cechy uchylania się od tego obowiązku. (zob. E. Kłossowski, Moment popełnienia i przedawnienia wykroczenia uporczywego niepłacenia podatku w terminie, Monitor Podatkowy 2004, nr 1, s. 47–50. źródło LEX) Oskarżona nie wykorzystała możliwości wynikających z przepisów ustawy z dnia 29.08.1997 r. ordynacja podatkowa (Dz. U. nr 137, poz. 926 ze zm.) dających możliwość minimalizacji negatywnych konsekwencji prawopodatkowych owego braku środków. Chodzi tu

o odroczenie płatności podatku bądź rozłożenia należności podatkowej na raty (zob. SN w postanowieniu z dnia 27 marca 2003 r. sygn. akt I KZP 2/03, OSNKW z 2003, nr 5-6, poz. 57).

Reasumując należy zatem ponownie zaakcentować, iż zdaniem sądu uporczywie zachowuje się ten podatnik, który nie wpłaca podatku w terminie, jeżeli w danym momencie posiada środki lub ich nie posiada, ale nie czyni starań o modyfikację terminów lub warunków zapłaty, pomimo iż ma obiektywną taką możliwość. Nie chodzi przy tym o konieczność uzyskania pozytywnej decyzji organu podatkowego w tym zakresie, ale o podjęcie odpowiednich starań. Analogicznie w przypadku przestępstw niealimentacji osoba nie posiadająca pracy powinna podjąć starania o uzyskanie zatrudnienia poprzez uzyskanie statusu zarejestrowanej osoby bezrobotnej, wykazując w ten sposób gotowość do jej świadczenia. Przy takim samym rozumieniu uporczywości na gruncie art. 57 § 1 kks należy wymagać od zobowiązanego w przypadku braku środków finansowych podjęcia próby uzyskania odroczenia płatności podatku lub rozłożenia należności na raty.

Spółka reprezentowana przez oskarżoną osiąga dochody, jak wyjaśniła A. C., w okresie objętym zarzutami obroty spółki sięgały 1,3 mln zł. W związku z tym oskarżona powinna była zabezpieczyć środki na zapłacenie należności publicznoprawnych. Naturalnym następstwem wypracowania dochodów był przecież obowiązek zapłaty podatku VAT. W tym miejscu należy nadto podkreślić, że podatek VAT ma charakter pośredni, z ekonomicznego punktu widzenia obciąża zatem nie przedsiębiorców, a nabywców towarów i usług.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż swoim zachowaniem A. C. (1) zrealizowała znamiona wszystkich czynów opisanych w akcie oskarżenia, stanowiących przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks oraz dwa wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Sąd uznał za zasadne orzeczenie wobec oskarżonej za pierwszy ze wskazanych czynów kary 30 stawek dziennych grzywny po 70 zł każda, natomiast za przypisane jej wykroczenia skarbowe łącznie kary grzywny w wysokości 6.000 zł.

Przy wymiarze kary za przestępstwo skarbowe sąd uwzględnił stosunkowo niewysoki stopień społecznej szkodliwości czynu determinowany w głównej mierze rodzajem oraz wysokością nieuiszczonej należności publicznoprawnej. Sąd uwzględnił również jako okoliczności łagodzące przyznanie się do winy, spłacenie w całości należności podatkowej oraz fakt, iż oskarżona nie była wcześniej karana sędownie. Z drugiej jednak strony sąd nie mógł tracić z pola widzenia faktu, iż A. C. po raz kolejny naruszyła przepisy podatkowe. Zakreślając wymiar poszczególnych stawek dziennych wzięto natomiast pod uwagę dochody A. C. (1), jej warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe. Oskarżona otrzymuje wynagrodzenie w wysokości około 6.500 zł miesięcznie, jest również właścicielką dwóch nieruchomości i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Należy zatem uznać, że ma wystarczające możliwości majątkowe i zarobkowe pozwalające na wykonanie orzeczonej grzywny.

Wymierzając karę za wykroczenia skarbowe, sąd wziął pod uwagę wielokrotność i długotrwałość inkryminowanych zachowań, jak również wysokość i rodzaj uszczuplonych należności publicznoprawnych oraz fakt, iż oskarżona po raz kolejny uchybiła przepisom podatkowym. Jako okoliczności łagodzące należało zaś uznać dotychczasową niekaralność oskarżonej, fakt przyznania się do winy oraz spłacenie przez nią części zadłużenia.

W ocenie Sądu wymierzone kary grzywny spełnią swoje funkcje zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, a ich stopień dolegliwości nie jest nadmierny i odniesie pożądanym skutek wychowawczy.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 810 zł tytułem opłaty sądowej oraz obciążył ją wydatkami postępowania w wysokości 70 zł. W ocenie Sądu koszty te są na tyle niewielkie, że A. C. (1) będzie w stanie je uiszczyć bez nadmiernego uszczerbku dla siebie i swojej rodziny. Wyżej wymieniona posiada bowiem stałe dochody i majątek i nie ma nikogo na utrzymaniu.